

събрание (1900—1901), законътъ за дружествата, докладчикътъ г. Труйло (Trouillot), за да оправдае нѣкои несправедливи мѣрки противъ духовнитѣ дружества, бѣше се провикналъ че държавата има право да се прѣдпазва отъ Църквата, чиято инквизиция въ течение на три вѣка била унищожила въ Испания триста шестдесетъ и петъ хиляди (365,000) човѣшки жъртви!

На това отговорилъ свещ. Геро (Gayraud), народенъ прѣдставителъ и доказалъ:

1) Че историкътъ Llorente у когото докладчикътъ признавалъ да е черпилъ свѣдѣнията си, не пише 365,000, но 31,912.¹⁾

2) Че испанската инквизиция за която ставаше дума, не е била църковенъ но държавенъ сждъ; слѣдователно не можемъ да приписваме на Църквата, каквото е вършилъ тоя сждъ.

3) Че Ллоренте самъ е изгорилъ архивитѣ на испанската инквизиция, подиръ съчиняването на историята си; види се за да не може никой да провѣри колко сж вѣрни неговитѣ данни; и туй не е признакъ на пълно безпристрастие.

4) Че единъ историкъ, протестантинъ, Prescott, въ своята „история на Филипъ II“, пише: „Трѣбва да се не довѣряваме на даннитѣ на Ллоренте, защото въ други обстоятелства той е допусналъ най-невѣроятнитѣ оцѣнки“.

5) Че другъ историкъ, Ефеле (M. g-^{nr} Héfélé), казва какъ Ллоренте прѣувеличава често шесть или петъ пжти цифритѣ.

И Геро заключаваше че не 365,000 но 5 или 6,000 осждителни присѣди трѣбва да прѣсметаме,

¹⁾ Hist. critique de l'Inquisition d'Espagne in 8-o Paris, 1818 t IV p. 76.